

1. Spiegelbeeld

Ik glip langsheen mijn spiegelbeeld in de grote glazen draaideur de bibliotheek uit. Het begint al aardig te schemeren. De verlichting in het park naast de bib kan elk moment aangaan.

‘Mijn stad, wachtend tot iemand het licht aansteekt ...’ staat te lezen in het gedicht op de ruit naast de glazen deur. Ik loop de brede trap af tot bij de fietsenstalling en merk dat de achterband van mijn fiets lek is. Rijden lukt dus niet meer. Ik twijfel even, want ik snij een heel stuk af als ik door het park achter de bib loop. Mijn spiegelbeeld flitst als een flash van een fototoestel in mijn hoofd op. Ik kijk mezelf heel eventjes recht in de ogen en loop met mijn fiets aan de hand het park in. Waarom branden die lantaarns nu nog niet? Ik ril. De skatezone ligt er verlaten bij. De graffitigriezels op het muurtje van de ramp grijnzen mij in het halfduister star aan. Het is kouder en donkerder in het park dan ik had gedacht. De bronzen gladia-

tor mist nog altijd zijn zwaard en het lijkt alsof hij elk moment van zijn sokkel kan donderen. Misschien was ik toch beter niet ...

Een reus van een kerel met een zwarte bivakmuts schiet opeens vanuit de struiken onder de eeuwenoude plataan recht op me af. Het lemmet van zijn mes blikkert heel eventjes in het maanlicht. Ik laat van schrik mijn fiets, mijn tas met boeken en de zak met negerzoenen waarop ik mezelf daarnet heb getrakteerd op de grond vallen en gil. De bonk grijpt me bij de keel en duwt me hardhandig tegen een lantaarnpaal. Hij snauwt me iets toe. In het Frans. Maar ik ben te verbouwereerd om te verstaan wat hij zegt. Zijn adem stinkt naar bier en sigaretten. Koning Albert kijkt van op zijn bronzen paard in het midden van het graspleintje, waar het overdag in de zon krioelt van studenten en liefkozende koppeltjes, laconiek de andere kant op. Ook de gladiator verroert geen vin. De lantaarn boven mijn hoofd floept aan. Heel eventjes wordt alles zwart. De donkere ogen van de bruid flikkeren me vanuit het duister dreigend en wild aan. Voor de zoveelste keer ...

Ik schiet met een schok overeind en snak in paniek naar adem. Mijn hart bonst in mijn slapen. Mijn voorhoofd is nat van het zweet. Ik beef over mijn hele lichaam.

Ik knijp mijn ogen hard dicht, trek ze meteen wijd open en knip het nachtlampje aan. Het rode schijnsel en de soma-mandala, die ik gisteren op de deur van mijn klerkast heb gekleefd, jagen de enge, steeds terugkerende

nachtmerrie uit mijn hoofd. Belial blaft. Grommend, zoals hij altijd doet wanneer hij de kat van de burens in de tuin achterna zit. Het vertrouwde geluid laat mijn hart wat rustiger slaan. In de verte toetert een auto en loeit de sirene van een ziekenwagen. Het is vijf voor drie. Ik haal een paar keer diep adem en ga weer liggen. Maar het schuldgevoel houdt me nog lang uit mijn slaap. Ik doe mijn best om er niet aan te denken en focus mijn blik op de mandala. Maar het lukt me niet. Telkens weer zie ik, verlamd van de schrik, hoe het lemmet van het mes verdwijnt in de buik van de man die mij te hulp kwam ...

2. Schuldgevoel

Mam kijkt me bezorgd aan, terwijl ze zichzelf een kop koffie inschenkt.

‘Je hebt jezelf echt niets te verwijten, Tinne.’

Ze zegt het voor de zoveelste keer. Het helpt. Eventjes. Dan sluipt het knagende gevoel weer als een slang in mijn hoofd. Een inktzwarte slang, zoals de tattoo op de onderarm van mijn overvaller.

‘Je kon er echt niets aan doen’, vervolgt mam.

Ze gaat tegenover mij aan de tafel zitten. Jonas sloft de keuken binnen. Zijn haar wijst alle kanten op. Zijn ogen zitten diep. Hij geeuwt en rekt zich uit. Zo te zien heeft hij alweer tot in de late uurtjes op zijn kamer tv liggen kijken. Dat doet hij nu bijna elke nacht, sinds hij van mam en pap

voor zijn veertiende verjaardag en om een hoop discussies te vermijden zijn eigen breedbeeld heeft gekregen. Hij aait Belial over de kop en ploft neer op de stoel naast mij. Mam staat op, werpt een blik op de klok en schenkt zich nog een kop koffie in. Jonas neemt de fles chocolademelk, schraapt zijn keel en kijkt mij vragend aan.

‘Ga jij vanavond naar de judotraining, Tinne?’

‘Nee.’

Jonas wisselt een blik met mam.

‘Waarom niet? Zo behaal je nooit je bruine gordel.’

Ik haal mijn schouders op. Ik had die overvaller misschien wel met een o-soto-gari kunnen vloeren of in een verstikkende wurrgreep kunnen nemen. Maar een evenwaardige tegenstander op de mat of een schriële, bijna twee jaar jongere broer is niet te vergelijken met een dubbel zo zware, met een mes gewapende reus. Ik had uiteraard ook een stok kunnen nemen en ...

Er wordt gebeld.

‘Manon is laat vandaag’, merkt Jonas op.

Ik drink mijn kop chocolademelk uit, werp een blik in de spiegel en ga nog snel even met mijn vingers door mijn superkort geknipte kapsel, voor ik mijn boekentas neem en de keuken uitloop.

3. Manon

‘Hallo!’ groet Manon.

Ook haar oogjes zitten diep.

‘Heb je vannacht die griezelfilm gezien, Tinne?’

Ik schud van nee.

‘Nou, je hebt wat gemist! Moet je zeker eens bekijken als je de kans krijgt. *Blood on the stairs*, heet die. Het gaat over een groep meisjes die in een stokoud hotel in een lift opgesloten geraken, terwijl ...’

‘Ik hou niet van griezelfilms, Manon. Dat weet je toch. Jonas is bij ons thuis de griezelfreak.’

‘Ja, maar het ging ook over reïncarnatie. En iets met het karma van een van die meisjes en geesten uit een ver verleden. En dat is toch wel jouw ding?’

Dat klopt.

‘Heb jij trouwens die wiccadolk nog, die ik jou vorig jaar als verjaardagscadeau heb gegeven?’

‘Ja.’

Maar die athame, zoals die dolk in wiccakringen wordt genoemd en bij ceremonies en rituelen van ‘de nieuwe heksen’ wordt gebruikt om magische, heilzame en beschermende cirkels om zich heen te trekken, gebruik ik al een tijdje niet meer, omdat die mij te veel doet denken aan wat er in het park is gebeurd.

De autobestuurder achter ons toetert nerveus. Manon en ik gaan achter elkaar aan fietsen. De chauffeur van de BMW werpt mij een norse blik toe, terwijl hij in zijn gsm praat en ons op een haartje voorbijsteekt. Zijn ogen blijven eventjes haperen aan Manons borsten, die ruim twee keer zo groot zijn als die van mij, en hij rijdt ei zo na op zijn voorganger in.

Het lijkt wel of het verkeer in het centrum van Gent elke ochtend drukker wordt. Maar Manon en ik zijn deze heksenketel gewend en peddelen gezwind tussen de auto's door. Al zijn we dit schooljaar allebei al twee keer van onze sokken gereden. Gelukkig kwamen we er telkens met de schrik en wat schrammen van af. Manon hield aan de tweede aanrijding, naast een geschaafde knie, ook een afspraakje over met de doodrijder in kwestie. Maar daarop bleek dat de knappe kerel toch niet meteen haar type was. Manon is een half jaartje ouder dan ik en heeft al een heleboel vriendjes gehad. Maar meestal duurden die romances niet langer dan een paar weken. Met uitzondering van Robbe, een laatstejaars, met wie ze het voor het eerst deed, maar die haar uiteindelijk dumpte voor Laura, een meisje uit een lagere klas.

Iemand geeft mij een onzachte klap op mijn achterste wanneer we onze fietsen stallen. Ik draai me met een ruk om en kijk recht in de ogen van Lou De Wulf. Hij en zijn onafscheidelijke vriend, wiens echte naam ik niet eens

ken en die door iedereen Speedy wordt genoemd, grijnzen mij geamuseerd aan.

‘Als je dat nog eens doet, dan breng ik weer wat suikerklontjes mee’, sis ik de laatstejaars toe.

De hoogmoedige grijns op zijn gezicht smelt op slag weg. Hij weet dat ik het meen. Vorig jaar was ik zijn flauwe pesterijen voor en na de judotrainingen kotsbeu en kieperde ik een paar klontjes suiker in de benzinetank van zijn spikkelnieuwe bromfiets. Het heeft echter weinig geholpen. Veel zoeter is de zwarte gordel er niet door geworden, integendeel. Sindsdien laat hij geen kans voorbijgaan om mij het leven zuur te maken.

Hij steekt een dreigende wijsvinger naar me uit.

‘Dan weet ik jou wel te vinden, *sweety*. En dan kom je er niet vanaf met een klap op je kont.’

Hij draait zich om, sjokt met Speedy in zijn spoor de koer van de school op en kijkt nog eens achterom.

Manon steekt haar middenvinger naar het tweetal op.

‘Wat ’n etters, hè!’ gromt ze.

‘En of’, beaam ik.

De schoolbel rinkelt. Ik maak mijn fiets vast, neem mijn boekentas en loop samen met Manon het schoolgebouw binnen. We slaan linksaf en lummelen het geschiedenislokaal binnen. Manon geeuwt.

‘Probeer wakker te blijven’, fluister ik de nachtuil toe.

4. Nonkel Karel

‘Hallo, schat’, groet pap wanneer ik de keuken binnenkom.

Hij zit aan de tafel met nonkel Karel.

‘Leuke schooldag gehad?’

‘Valt mee. Dag nonkel Karel.’

‘Dag Tinneke. Je lijkt zowaar alweer gegroeid sinds de laatste keer dat ik jou zag en je bent *nog* mooier geworden.’

Ik glimlach. Dat zegt nonkel Karel altijd.

Belial springt blij blaffend tegen mij op en bijt, zoals altijd wanneer ik thuiskom van school, zachtjes in mijn boekentas voor ik de kans krijg om ze naast de kast te zetten.

‘Jouw pa en ik hadden het net over het onderwijs’, zegt nonkel Karel. ‘Hij vindt, net als ik, dat er meer uren geschiedenis zouden moeten worden gegeven.’

Nonkel Karel is altijd leraar geschiedenis geweest en is sinds vorig jaar met pensioen. Hij neemt een ferme slok van zijn glas bier en werpt mij een vragende blik toe.

‘Of vind jij van niet, Tinneke?’

Ik neem een glas kraantjeswater en drink het in een teug leeg.

‘De meeste van mijn klasgenoten vinden dat ene uurtje al te veel van het goede. Zij vinden geschiedenis oersaai en ouderwets’, antwoord ik. ‘Maar wat mij betreft, mogen dat gerust meer uurtjes worden. Ik vind geschiedenis wél leuk.’

‘Aha! Zo mag ik het horen!’ glundert nonkel Karel.

‘Euh ... Alhoewel, toch ook niet alles’, beken ik.

Nonkel Karel krabt in zijn baard en kijkt mij vragend aan. ‘Alles van Egypte, Griekenland, de Romeinen en vooral de Kelten en de Oude Belgen vind ik super. Ook de middeleeuwen. Spannende tijden waren dat! Zeker met al die heksenjagers’, vervolg ik.

‘Tja, ons Tinne is nogal een fan van heksen en alles wat daarrond zweeft’, glimlacht pap.

‘Minder leuk vind ik alles wat er zich na de woelige middeleeuwen heeft afgespeeld. En uitgerekend daarover moeten we nu van mevrouw Vanwelden tegen volgende week een spreekbeurt maken.’

‘O, ja? Waarover precies, schat?’ wil pap weten.

‘Over Napoleon. Ik weet zo goed als niets over die tijd. En, eerlijk gezegd, interesseert die kleine machtsgeile opdonder, die altijd aan zijn linkertepel zat te frutselen, mij ook geen fluit.’

‘Ik had voor we naar ons appartement aan de zee verhuisden een goed boek over “*le Petit Corporal*”, zoals zijn tegenstanders hem graag noemden’, zegt nonkel Karel. ‘Maar in de bibliotheek op het Zuid vind je er vast een heleboel. Al neuzen jullie tegenwoordig liever op het internet, niet?’

‘Eigenlijk wel. Maar maximaal de helft van onze spreekbeurt mag bestaan uit dingen die we van het web hebben geplukt, heeft mevrouw Vanwelden ons duidelijk gezegd.